

Tarvi Kaasiku

Taevane põrgu

Pärnu 2020

Kaantel kasutatud:
Photo by Harold Dixon on Unsplash

*Autor tänab kõiki,
kes raamatu ilmumist toetasid.*

Toimetaja: Heli Hallik
Kujundaja ja küljendaja: Vallo Hallik

Teose sisu eest vastutab autor.

© Kõik õigused kaitstud

ISBN: 978-9949-685-63-9

Trükk: MJ Konsult

Hea Tegu kirjastus
www.fil.ee

Mopsik

Oli kesksuve pärastlõuna ja päike säras pilvitus taevas, toites oma soojade kiirtega metsaäärset aasa, mis oli kaetud kirevkollaste võililledega, mille vahel käis putukamaailma toimekas elu. Küll lendas mõni mesilane lillelt lillele ja aeg-ajalt möödus neist ka mõni rohutirts oma kõrgelennulise hüppega. Kõige nähtavamad olid aga kõiksugused liblikad lendlemas võililledel kohal: kollased, valged, värvilised ja kirjud. Nende putukate sabimise keskel oli keset põldu luurepositsioonis ka üks valge koheva karvkattega koerakutsikas.

Rõõmsalt saba liputades oli ta oma sihtmärgi paika seadnud – selleks oli kutsikast meeter eemal võilille peale maandunud kollane liblikas. Koer ootas parajat hetke. Peale putukate vaikse sumina ei olnud kuulda midagi. Miski ei seganud teda keskendumast.

Ta jälgis olukorda. Liblikas oli vaikselt tiibu liigutades paigal. Lill õõtsus õrna tuule käes. Olukord tundus olevat ideaalne. Kõigest üks hüpe ... Ta hüppas! Liblikas lendas eest ja maandus jälle meeter eemal võilille peal. See väike karvapall aga ei andnud alla ja seadis end valmis uueks katseks. See oli tema kolmekümne viies katse sama liblikaga. Ta oli taaskord seadnud end valmis ideaalseks hüppeks. Seekord proovis ta kiiremini hüpata. Kutsikas oli oma kehaga üsna maadligi. Ta seadis valmis oma tagajalgu, et neil oleks hüppeks parem toetuspind. Kõik tundus olevat parem kui kunagi varem. Ta oli täielikult valmis ... Just siis, kui koerakutsikas oli valmis uuesti hüppama, kuulis ta kaugelt seljatagant lapse hõiget: „Mopsik!“ . Koer reageeris sellele, aga otsustas enne hääle poole jooksmist saata liblika suunas teele ühe piiksuva haugatuse.

Viiekuune kutsikas nimega Mopsik jõudis poisi juurde, kes teda hüüdis. Selle üheksa-aastase ja blondi peaga rõõmsameelse poisi

nimi oli Kaido. Ta elas jõukas Petersmelli perekonnas. Mopsik oli sinna perre võetud kaks kuud tagasi. Koer armastas poissi väga. Ta armastas üldse kogu Petersmelli perekonda, ainult et ta ei olnud veel aias vabalt ringi siblivates haneses selgusele jõudnud.

Poiss kükitas koera ette ja hakkas teda kahe käega reipalt silitama. „Noh, käisid jälle liblikaid taga ajamas?“ küsis poiss rõõmsalt. Seepeale tegi Mopsik paar peenehäälselt haugatust ja limpsis poisi nägu. Seejärel suundus poiss läbi aiaga piiratud hoovi oma talumaja poole, Mopsik tema kõrval. Hanede poole vaatas koer kahtlustava pilguga ...

Aeg möödus ja kätte oli jõudnud talv. Oli õhtune aeg ning talumajas viibis üsnagi palju rahvast. Mopsikule pakkus see muidugi lõbu. Ta käis uudistamas iga külalise juures ning aeg-ajalt sai ka söögilaua äärest head ja paremat hamba alla.

Peagi saabus hetk, mil kogu Petersmelli perekond hakkas koos külalistega valmistuma õueminemiseks. Mopsik sai sellest aru ja

tundis elevust. Kaido sättis endale parasjagu jopet selga, kui Mopsiku poole vaadates küsis: „Mopsik! Kas õue lähme? Lähme?“ Koer sai sellest muidugi aru ja hakkas oma peene häälega haukuma, olles ise õnnejoo-vastuses. Talle meeldis üle kõige õues vabalt ringi joosta.

Nõnda nad siis läksid, pererahvas üheskoos külalistega, Kaido ja Mopsik eesotsas. Kaido jõudis välisust vaid veidi paotada, kui koer surus end läbi ukse kitsa avause õue ja tormas lume sisse püherdama. Õueilma valitses tuuletü, soe ja pehme talv. Seejärel jooksis ta ühe aidaukse juurde, mille lähel seisis üks hani. Mopsik saatis tema poole haugatusete tee, misjärel ta taas Kaido juurde vudis. See oli sõbralik haugatus – ta sai nüüdseks väga hästi läbi kõikide koduloomadega. Lund oli küll suhteliselt vähe maas, kuid piisavalt selleks, et oma keha jahutada ja järele joosta Kaido visatud lumepallidele. Mopsik polnud varem nii hilja õues lõbutse-nud, kuid see ei häirinud teda. Pealegi, terve hoov oli valgustatud.

Edasi liikus rahvas aiast välja, üpriski põllu lähedale. Mopsik liikus nendega rõõmsalt kaasa. Inimesed olid kõik vägagi lõbusas meeleolus ja koerale mõjus see ainult positiivselt.

Ühel hetkel kogunesid inimesed teineteise lähestikku ja Mopsikule ei pööranud keegi enam tähelepanu. Koer tunnetas vaikselt miskit kohe juhtumas. Pärast mõningat inimeste omavahelist seimist ja inimringi moodustamist millegi ümber nägi Mopsik seda, kuidas inimringi keskelt midagi valgus-sähvatustena taeva poole lendas. Seejärel karjus kõik see rahvas üheskoos: „HEAD UUT AASTAT!“ Koheselt pärast seda kostis ka läbi keha puuriv paugatus „PÕMM!“ ja järgmine ... „PÕMAKI!“ Neid kostus ka kaugemalt. Loomulikult tekkis Mopsikul kabuhirm ning ta jooksis kõigest väest esimeses ettejuhtuvas suunas. Ta jooksis põllule. Ta jooksis ja jooksis, peatumata, sest endiselt kostsid tema kõrvu kõikjalt mürtsuvad paugatused. Mopsik oli jõudnud

juba kaugele metsaäärde, kui peatus hetkeks. „KÕMAKI!“ käis kuskil veel mõni pauk ja koer tormas tundmatuse suunas metsa.

Olles ekselnud mõnda aega metsas ringi asendus esialgne surmahirm teistsorti surmahirmuga. Tagasi mürtsuvate paukude juurde ta ei tahtnud minna, kuid samas ei teadnud ka, kuhu selles kottpimeduses edasi liikuda. Samuti tema instinktid andsid märku kusagil ähvardavast ohust. Ta tardus longus peaga paigale, sest tajus midagi sootuks hirmsamat, kui olid seda suurejoonelised paugatused taevavõlvil. Mopsik kuulis okste raginat ja sahistamist veidi eemal. Sellele järgnesid juba ähvardavad lõrinad tundmatuse suunast. Mopsikut olid märganud kolm hunti. Nad olid põrgulikust paugutamisest hirmunud, segaduses ja ärevil. Tänu sellele tajusid nad ohtu igas olendis ja nõnda rebisid hundid täiesti halastamatult viimaseid niutsatusi tegeva Mopsiku tükkideks. Vares Vallo, kes viibis alaliselt Petersmellide juures, nägi seda kõike puuksal istudes pealt ...

Pärast pooletunnist lallutamist ja paugutamist vaatas Kaido ringi ja küsis mureliku ilmega: „Kus Mopsik on?“ „Arvatavasti toas,“ mainis muretu pereisa möödaminnes, šampusepudel näppude vahel.

Miiting

Järgmisel päeval kella üheksa paiku hommikul oli talumajas täielik haudvaikus. Koduloomad aidas ja mujalgi muidugi teadsid, et keegi seal majas niipea liikvele ei satu, sest viimane inimeste meeoleuga sarnanev analoogne sündmus oli siis, kui pererahvas ja ümbritsevad naabrid lämmatasid terve ilma oma hiiglaslike lõketega suvisel ajal. Selline surmvaikus andis koduloomadele omavoli tegutsemiseks ja tegutseda oligi neil vaja, sest kuuldu Mopsikust oli jõudnud nendeni.

Nagu alati, kui midagi kuskil juhtus, jõudis kõige esimesena informatsioon vanimale hanele Morringtonile. Morrington oli selles talus viibinud teiste koduloomade ja -lindudega võrreldes kõige kauem ja ta oli vargsi ära õppinud isegi kirjatähtede tundmise. Teisisõnu: loomade ja lindude seas oli just

Morrington kõige targem. Ühte jalga ta lonkas kunagi saadud vigastusest, kuid see lisas pigem ilmet tema aristokraatliku oleku ja välimuse juurde.

Morrington polnud öösel silmatäitki maganud, vaid oli mõtisklenud vareselt kuuldu üle. Nüüd seisis ta mõtliku pilguga kana-puuri juures, kus seitse kana siblisid ringi, olles äsja toibunud öisest närvivapustusest, sest ega neilegi need taevased mürtsud hästi mõjunud. Morrington alustas neile enda sõnumi edastamist omapärasel viisil: „Oo, kaunid kuldsed ja valged jumalannad! Mul sõnum meile, mis edastada jääb teile.“ Kanad seisatasid ja jäid Morringtoni kuulama. „Miiting on meil vaja teha. Loomad kuulma seda peavad – hiired, linnud, sead – miitingut kuulma peab. Te kaunid hääled las kõlagu! Uudis miitingust kõikjale viidagu! Inimesed sellest hoidugu! Kõik nurgatagused ja kuurivahesed – te hääled kõikjale heliseb. Te graatsilised kaunidused, oma jumalikud sammud ritta seage – miiting kõikjale

viige!“ Peale oma aristokraatliku tooniga kõnet avas ta nokaga kanapuuri ukse. Kanad jooksid laiali erinevates suundades, kaagutades samaaegselt: „Miiting! Miiting! Miiting! ...“. Morrington kasutas kanade juures teatavat sarmi, sest kanadel oli kombeks hoida omaette ja vältida teiste tegemisi. Peale Morringtoni ei teinud nad üldiselt kellestki välja.

Miitingu asukoht oli juba varasemalt kõigile teada ja nii oligi vaid kümme minutit peale kanade häälekat kuulutamist kõik see seltskond aidas koos. Aida kõige avaramas ruumis oli tagaseina ääres tagurpidi puidust kast, mille otsas Morrington seisis, vaadates teiste loomade ja lindude poole. Peale Morringtoni oli ruumis veel neli hane. Kõik muidugi tunduvalt nooremad temast. Kahe keskmises vanuses hane nimed olid Maldi ja Enor. Neil oli kaks poega, Mort ja Miller, kes pidasid Morringtoni enda vanaisaks. Siis oli aidas veel morni iseloomuga tööhobune Valker, kelle turjal olid kolm hiirt – nad olid

muidugi peidus kassi Esmeralda eest, kes oli ennast mugavalt sisse sättinud ühte nurgas asetsevasse heinakuhja. Kogu külas toimuva informaator vares Vallo oli end sättinud aida avatud akna vahele koos kolme tuviga. Kaks nooremat siga Miralda ning Jaakob olid hobuse Valkeri ette end maandanud. Teised koduloomad nimetasid neid omavahel „Värsketeks“. Neil oli kombeks nõnda nimetada sigu, keda ei oldud veel paksuks söödud. Pakse sigu nimetasid nad „Vanadeks“. Asi seisnes selles, et Vanad viidi jube kiiresti ära, kuid Värsketega võis veel mõnda aega arvestada. Alles oldi Jaakobi ja Miralda ema viidud ära „Igaviku ruumi“, nagu loomad tavatsesid seda nimetada. See oli aida kõige tagumisem suletud ruum, kust ükski loom ei naasenud, kui ta oli juba kord sinna viidud. Käisid jutud, et selles ruumis peitub lõputu karjamaa, kus söök on kõige parem senini söödud söögist ja kus ilm on alati selline, nagu ise tahad. Seda väitsid kaks vanemat lehma, Milvi ja Laivi, kes olid ka parasjagu